

ABRAHAM HANS

NIEUWE BEROERING

Dries Roelens zat alleen in het somber keukentje. Hij had gisteren morgen Marianne, zijn scharrelmeidje, weggestuurd. Hij had gemakkelijk een voorwendsel gevonden. En hij raadde haar aan naar de stad te gaan. Dries noemde adressen van verdachte herbergen, waar ze wel een dienst zou vinden. Later kon ze er nog een hele juffrouw worden. Hij gaf haar wat geld. Hij zei dat ze thuis niets moest zeggen, want dat haar vader haar dan hier zou houden om van haar loon te drinken.

Marianne was eerst kwaad geworden en had Dries uitgescholden. Maar hij hoopte dat ze nu toch in de stad zou zijn aanbeland. In één van die kroegen zou het argeloos meisje wel gauw ingeschakeld worden.

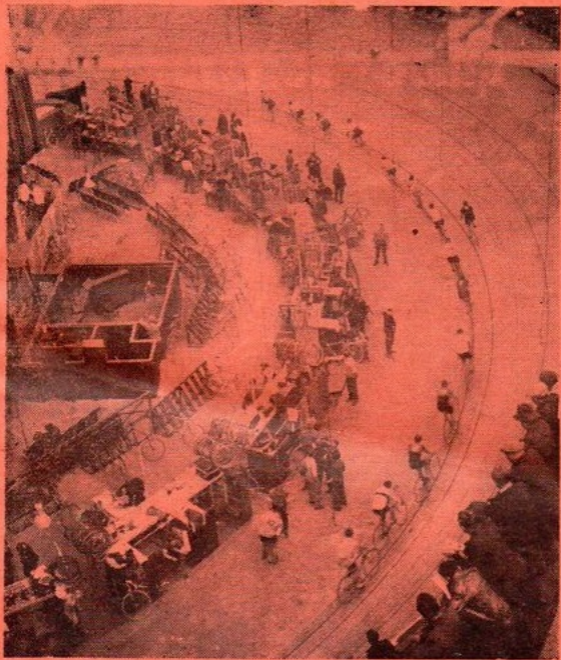
«En ze kunnen niets meer op mij steken», zei Roelens bij zich zelf. «Ja, het klein scharminkel moest weg, nu heeft de baron de kans niet meer om mij te dwingen met haar te trouwen. 't Was stom van me dat ik met die prille Marianne aanpapte...»

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Plots werd de deur opengeworpen. Dries schrok geweldig.

Dellens stond daar, de vader van Marianne, het weggejaagde meisje. En hij had kennissen mee, want buiten was er gewoel. «Ha, daar zit ge, valse loeder, slechte schavuit!» schreeuwde Dellens. «Mijn dochter is op straat gesmeten, maar ge hebt haar eerst misbruikt. Ze mocht van u hier niet meer blijven. Ge ging me alle weken voor haar betalen. Dat was zo afgesproken.»

Dries was recht gesprongen. Toen was het of alles om hem draaide.

«Geef er hem van, Dellens!» hitste men van buiten de dronken man op.

Grof, maar toch naar waarheid, verweet Dellens Roelens zijn gemeenheid.

«Ik zal naar de gendarmen gaan!» schreeuwde Dries. «Uw dochter belastert mij. Maar dat zal niet pakken. Ik heb ze weggejaagd. Weet ge waarvoor? Omdat ze in de schuur met een vreemde vagebond was. Ik wil dat niet op mijn hof. En ze beticht nu mij!»

«Wat babbelt ge daar van een vagebond? Gij zijt de vagebond!» huilde Dellens. «Gij hebt Marianne aangepakt.»

Hij greep een bankje en verhief het dreigend tegen Roelens, die het gevaar ontweek door in het schotelhuis te vluchten.

«'k Sla het hier al aan brokken!» raasde Dellens.

Hij verbrijzelde schotels, een kom en ander gerief, dat op tafel stond. Wilder nog beukte hij een spiegel in scherven. Hij sloeg een lamp omver. De petroleum vatte vuur, een grote vlam laaide op en stak de gordijnen in brand.

«'t Moet er hier al aan!» schreeuwde Dellens. «Weg met dit kot, waar de loeder met mijn kind heeft te doen gehad.

Hij stond daar vervaarlijk in het schijnsel van de vlammen. Dries was reeds door de achterdeur gevlucht.

De wind wakkerde het vuur aan. De zoldering begon te branden. Men trok Dellens buiten. Maar toen verdween de bende. 't Werd nu te geweldig en te ernstig.

Dellens stond plots alleen op het hof. Hij bulderde en vloekte.

Eensklaps sloeg de vlam door het half strooien dak. Het huis was veroordeeld. Bevend kroop Dries ergens achter een haag.

«Hij steekt het hof in brand!» gilde hij.

Hij dacht aan zijn vee en andere bezittingen. Maar hij hoorde Dellens' wraakgeschreeuw.

Toch liep Dries naar de stal. Dellens bemerkte hem niet. Dries maakte zijn beesten los en joeg ze in een weide.

Er kwam volk toegelopen.

«Mensen, helpt me!» smeekte Dries. «Die schoelie daar heeft de brand gesticht.»

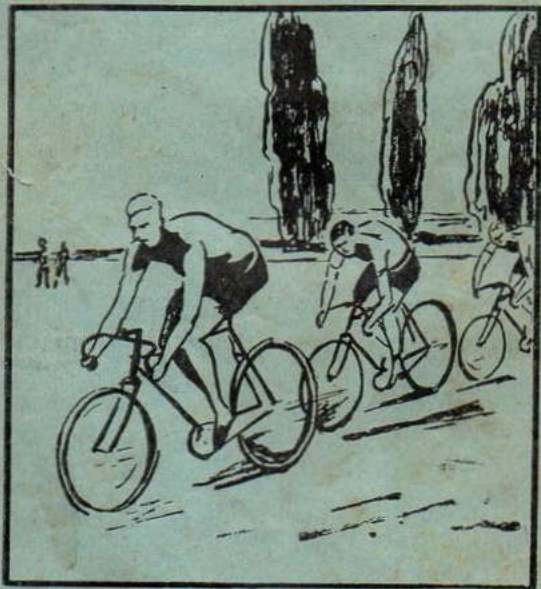
«Alles moet er hier aan!» riep Dellens en luid herhaalde hij zijn aanklacht tegen Roelens.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

De mensen luisterde verschrikt.

«Hij liegt!» beweerde Dries. «Ik zal hem aanklagen. Maar mensen helpt nu eerst.»

«Ik vermoord u», dreigde Dellens, «ge moet er aan!»

Men rukte de dronkaard weg, die nu met de anderen wilde vechten. Men was gedwongen hem vast te binden.

Dan trachtte men de schuur te vrijwaren. Het huis was verloren. Meer volk kwam toegelopen. Ook de veldwachter verscheen. Men sprak over Dellens.

«Brandstichting, dat is ernstig», zei de politiemann. «Ja, ja, dat is een assisenzaak.»

«Maar als het waar is, wat Dellens beweert, moet Dries ook voor de rechter», riep iemand.

De veldwachter zond om de gendarmen.

Jan Wellens had de gloed gezien en betrad ook het hof. Hij vernam eveneens de beschuldiging tegen Dries. Hij dacht aan zijn ouders en aan Martha en vond het een gruwelijk feit. En hij vermoedde dat Dellens de waarheid sprak.

Een koets naderde.

«De baron», zei men.

De baron de Porteira richtte zich tot de veldwachter.

«Wat isse dadde?» vroeg hij.

«Een eigenaardige zaak, mijnheer de baron.»

«Ze zek dadde Dellens de brand heeft gemaakt.»

«Ja, maar ze zeggen nog meer, mijnheer de baron.»

En de veldwachter sprak over Marianne. Dellens had wraak genomen.

Dadelijk ontstond weer de lust tot konkelen. De baron riep Dries. Hij zelf had zijn pachter betrap op gemeenschap.

Toch zei hij nu:

«Roelens, dat is van eigen geliegt van Dellens.»

Dries begreep de wenk.

«Al laster, mijnheer de baron. Ik mag dood vallen, als ik plichtig ben. Maar ik weet wel wat het is. Ik heb vanmorgen Dellens' dochter weggejaagd. Ze was hier in de schuur met een vagebond. En dat wil ik niet op mijn hof. De vent liep weg. En toen zei ik aan Marianne dat ze moest vertrekken. Ze was kwaad en schold me uit. En nu heeft ze wraak willen nemen.»

«Ach, isse alzo? Gij moet haar aanklaak bij de gendarmen», huichelde de baron.

Plots ontstelde hij. Dichtbij stond Boudewijn de Bontink. De gloed van het vuur belichtte hem. En de Bontink moest de beweringen van Dries Roelens gehoord hebben.

De Porteira ging bij hem.

«Tiens, gij hier ook!» zei hij. «Wat een misdaad. Die schurk van

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

een Dellens heeft de brand gesticht. Wat een tijd tegenwoordig!»

«En zult gij nu waarlijk weer partij kiezen voor Dries Roelens?» vroeg Bontink kalm. «De kerel wordt beschuldigd van erge feiten. Marianne Dellens was nog een kind bijna.»

Ze stonden afgezonderd van het volk en spraken Frans.

«Ja, Roelens liegt,» hernam de Bontink. «En zult gij u met die ellendeling compromitteren? Nog geen lessen genoeg gehad? Luister, ik weet meer. Het meisje Marianne Dellens werd vanmorgen te Gent in een verdachte gelegenheid door politie aangetroffen. Men nam haar mee. Ze had een lijstje adressen van bepaalde herbergen bij zich. Ze moest daar van Dries Roelens een dienst zoeken. De politie ontbood haar moeder. En Marianne heeft alles verteld.»

«En dat meisje moet dadelijk geloofd worden?»

«Zij liegt niet. De politie heeft het lijstje met de adressen aangeslagen. Uit het schriftonderzoek zal het gauw blijken of Dries die adressen geschreven heeft. Zulke kerels zijn niet slim genoeg om alle sporen te verwijderen. Ik weet alles, omdat haar moeder de zuster is van mijn hovenier. 't Mens is ellendig getrouwd. Dellens is een nietwaard, maar Roelens eveneens. Gij weet het nu. Zult ge u thans nog inzetten voor hem!»

«Als ik een schandaal wil smoren, komt ge me altijd tegenwerken.»

«We zullen hier niet redetwisten. Ik heb u gewaarschuwd en thans ga ik voort.»

De brandweer verscheen met haar spuiten. Het huis lag bijna in puin. Voor schuur en stal was geen gevaar meer.

De gendarmen kwamen. Dellens herhaalde zijn beschuldiging. Dries hield vol dat hij Marianne met een landloper verrast had, en hij gaf een vage beschrijving van de ingebeelde man.

De baron ging naar huis. Hij begreep, dat gekonkel hier niet kon helpen. Dries zou morgen aangehouden worden.

Hij zag weer angstige schrikbeelden. Dries Roelens voor het gerecht om een zedenzaak. Dan vroeg men naar zijn vorig gedrag. Men zou willen weten waarom hij zijn eerste verloving verbrak en waarom Greta Wellens de vlucht nam. Dries Roelens zou alles kunnen uitbrengen van jonker François.

De baron was woedend op Dries, maar hij moest hem ontzien. En opnieuw zou hij konkelen en pogen het gerecht te misleiden.

De baron nam een besluit. Hij zond om Dries, die met zijn vader het vee naar de hoeve van Roelens had gebracht.

En nu moest Dries alles bekennen over zijn verhouding met een minderjarig dienstmeisje.

«Gij moet voor een tijd de Belgique verlaat,» zei de Porteira. «Ikke niet wil een skandaalproces... En zij u zal steek in de prison... Kij zijt een stommerik.»

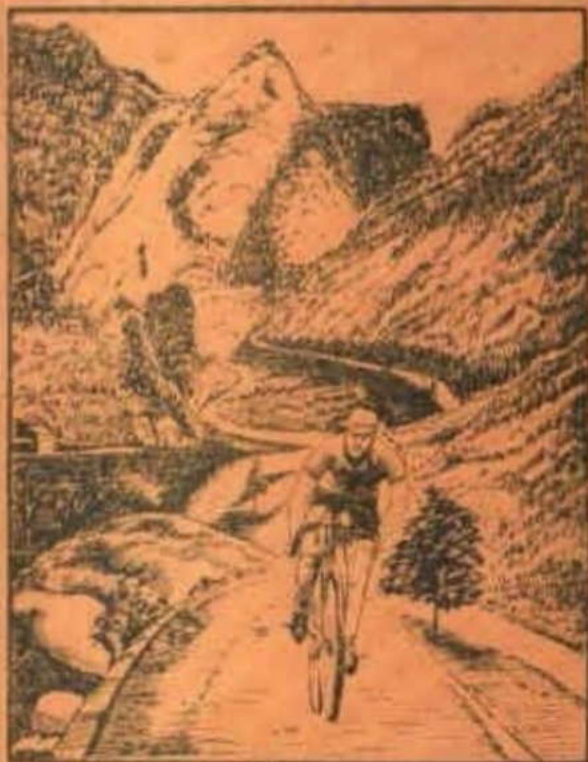
Dries kreeg geld en vluchtte in de nacht naar Frankrijk. De

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

volgende dag kwam het gerecht. De baron hield zich of hij niets wist van Dries' vlucht.

Martha schaamde zich over haar broer. Niemand geloofde nog het verhaal van de landloper...

«Dries werd beschermd om zijn slaafsheid... 't Was een verkeerde opvoeding», zei Jan Wellens thuis.

«God zij geloofd, dat Greta voor een huwelijk met die deugnet bewaard werd,» sprak moeder.

«Ja,» stemde vader toe.

En hij voelde weer schuld, omdat hij dat huwelijk begeerd had. Dankbaar keek hij naar Jan.

We worden vrij door de wielersport, verzekerde de zoon. Onafhankelijk van mijnheer de baron de Porteira. En dan gaan we uit dit konkelnest weg.»

EEN UITKOMST VOOR GRETA

Jan Wellens had meegereden in een kermiskoers te Dudzele bij Brugge en toen hij er de eerste prijs weghaalde, kwam ook een kloeke landbouwer van een nabijgelegen polderdorp hem gelukwensen.

Tot zijn grote verrassing herkende Jan de baas van Greta.

«Ja, jongen», zei de landbouwer, «ik las in het dagblad dat ge hier zoudt meekampen en ik wilde u eens aan het werk zien. En ge rijdt prachtig. Ze hebben u fel toegejuicht en het is verdiend. Ge moet trachten vlug bij de beroepsrenners te geraken. Daar behoort ge.»

't Was de derde wielervedstrijd van Jan Wellens. De tweede keer was hij derde geweest. Hij had geduchte medestrijders gehad, die hem klopten bij de eindspurt. Maar Jan leerde kampen. Nu was hij een kilometer vóór de aankomstlijn alleen weg gesprint en met succes.

«Ge gaat mee tot bij ons. Greta zal blij zijn u te zien,» hernam de landbouwer.

Ze reden naar de hoeve te Westkapelle.

Greta was verheugd haar broer te ontmoeten. Toen ze allen aan tafel zaten, trad een der burens binnen. Armand Devlieger. Hij boerde ook. Hij kwam dikwijls een praatje maken.

«Ben ik te vroeg? Ge moet nog eten,» zei hij.

«Wij zijn laat,» antwoordde de boerin. «De baas is naar de koers geweest... Hij begint ook achter de wielersport te lopen, en hij heeft de winner meegebracht, Jan Wellens, de broer van Greta.»

«Ja, ja de eerste prijs,» voegde de boer er bij.

«Devlieger maakte kennis met Jan en wenste hem hartelijk geluk.

«Zet u», nodigde de bazine. «Of eet ge mee?»

«Ik dank u. Ik heb het al binnen. Het eten is bij mij gauw gedaan, sedert ik mijn vrouw verloren heb. Een meid is altijd haastig om de

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM